

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ СУХОПЪТНИЯТ ПИРАТ ПРЕНАСИТЕНИЯТ ЧАС

Превод от руски: Деян Киряков Пеловски, Мариана Емилова Вълкова,
1992

chitanka.info

Място — пустинен участък, обкръжен с храсталаци от калуна, по шосета Истбърн — Танбридж, недалече от Крос Инхенд. Час — единадесет и половина през нощта на един неделен ден в края на лятото.

По пътя се движеше бавно и безшумно запазен, дълъг ролс-ройс. В ярката светлина на фаровете преминаваха като на киноекран, разклатени от вятъра, връхчета на треви и шубраци и веднага се скриваха в мрака, който от контраста със светлината изглеждаше още по-гъст. Отзад на платното на пътя хвърляше отблясъци яркото петно на стоповете, но от тяхната матовочервена светлина не беше възможно да се различи номерът на колата. Това беше открита кола, туристически тип, но дори и в тъмнината на безлунната нощ наблюдателят не можеше да не забележи, че има нещо неестествено в очертанията ѝ. Всичко стана ясно, когато автомобилът пресече широкия поток светлина, който идваше от отворената врата на крайпътната къща. Каросерията на колата беше покрита с калъф от грубо платно. Дори дългият черен капак на автомобила беше внимателно покрит с някаква драпирана материя.

Странният автомобил се управляваше от сам шофьор — широкоплещест и пълен. Нахлупил ниско над очите си тиролска шапка, той седеше, прегърбен над кормилото. В сянката, която правеше встрани шапката, проблясваше светлината на запалена цигара. Яката на свободното широко палто от плат, приличащ на боброва кожа, беше вдигната. Човекът седеше, преместил се напред на седалката с протегнат врат и докато автомобилът, с работещ на празен ход мотор безшумно се плъзгаше по наклонения път, водачът, като че ли в някакво нетърпеливо очакване, напрегнато се взираше в тъмнината.

Отдалече, от южната страна, се чу приглушен от разстоянието шум на движеща се кола. В неделната нощ на такова място движението по пътя обикновено става преди всичко от юг на север — потокът лондончани, почиващи на крайбрежието, се завръщаше в столицата. Човекът в колата изправи гръб и се заслуша. Шумът се повтори от същата страна. Той отново се наведе над кормилото, като все така напрегнато се взираше в тъмнината, после внезапно изплю угарката и дълбоко въздъхна. Далече отпред, на завоя на шосето, се показаха две малки жълти точки. Ето, те се скриха в падината на пътя, после отново се появиха и отново изчезнаха. Водачът на маскирания автомобил

премина от пасивно очакване към действие. Той извади от джоба си черна маска, сложи я и я нагласи така на лицето си, че да не му пречи да вижда. За момент той изключи ръчното ацетиленово фенерче, бързо се огледа и сложи фенера на седалката до маузера. След това нахлупи още по-ниско шапката си и превключи колата на скорост. Потрепервайки и ръмжейки, черната кола като че ли подскочи и меко дишайки с мощния си мотор, се понесе по полегатия наклон. Шофьорът изключи фаровете и се притисна към кормилото. Само мътносивата ивица в тъмната калуна показваше линията на пътя. Отпред се чуваше тракането и бученето на отсрещната кола, изкачваща се по височината. Напрягайки старческите си сили, тя кашляше и пъшкеше, а моторът ѝ чукаше като болно сърце. Ярकोжълтите лъчи на светлините пак се скриха от очите — колата отново се спусна в падината, а когато се изкачи на хълма, между двата автомобила оставаха около тридесет ярда. Черната кола рязко застана така, че препречи пътя, и човекът с маската предупреждаващо размаха ацетиленовото фенерче. Старият автомобил отчаяно изскърца със спирачките и се спря като закован.

— Хей, вие! — чу се раздражен глас. — За малко да стане катастрофа. Защо, дявол да ви вземе, не включвате фаровете? Едва не налетях на вас!

Лъчът на фенерчето освети крайно ядосан зачервен млад човек със сини очи и руси мустаци, самотно седящ зад кормилото на стария с дванадесет конски сили уолсли. Внезапно сърдитото изражение на неговото почервеняло лице се смени с недоумение. Водачът на маскирания автомобил вече стоеше на пътя, насочвайки срещу пътешественика тъмен дългоцевен пистолет, зад който се виждаше черната маска с мрачно гледащите през прореза очи.

— Горещете! — чу се отсечена, рязка заповед. — Горещете! Или...

Никой не би нарекъл водача на уолсли страхливец, но въпреки всичко той вдигна ръце.

— Излизайте!

Под дулото на пистолета, осветяван както преди от лъча на фенерчето, младият човек излезе на пътя. Той се опита да отпусне ръцете си, но суровият вик го накара да се откаже от своето намерение.

— Слушайте, не мислите ли, че всичко това е някак си остаряло, а? — заговори той. — Вие, май се шегувате?

— Дайте си часовника! — заповяда човекът с пистолета.

— Но какво ви е?

— Казах, часовника!

— Моля, вземете го, щом толкова ви е необходим. Между впрочем часовникът е само позлатен. Вие или сте закъснели около двеста години, или сте сгрешили с няколко хиляди мили. Би трябвало да бъдете в пустините на Австралия или в Америка. А тука, на пътя за Съсекс, за вас чисто и просто няма място.

— Портфейла! — продължи грабителят, чийто тон и държане изключваха всякаква мисъл за съпротива. Портфейлът веднага му беше даден.

— Пръстени?

— Не нося.

— Застани ей там. И не мърдай! — грабителят мина покрай жертвата си, вдигна капака на уолслито и мушна при мотора ръката си, в която държеше стоманени клещи с плоски краища. Чу се шум от прерязани проводници.

— Дявол да ви вземе! — изкрещя собственикът на уолслито. Не осакатявайте колата!

Той се обърна, възнамерявайки да се доближи до автомобила, но грабителят мълниеносно насочи пистолета към него. Обаче, както и бързо да действаше неизвестният, в момента, в който той се изправи над капака на колата, младият човек забеляза нещо, което го накара да трепне от учудване. Понечи да каже нещо, но се въздържа.

— Влезте в колата! — заповяда му крадецът.

Младият човек зае мястото си.

— Вашето име?

— Роналд Баркър. А вашето?

Човекът с маската се престори, че не забеляза тази дързост.

— Къде живеете?

— Моите визитни картички са в портфейла. Можете да вземете една от тях.

Крадецът скочи в ролс-ройса, чийто мотор през цялото време тихо работеше, като че ли акомпанираше на разговора между двамата, включи скоростта, рязко обърна и с голяма скорост заобиколи

неподвижния уолсли. След минута вече беше на половин миля от мястото на произшествието и летеше със запалени фарове по пътя на юг. В това време мистър Роналд Баркър си светеше с фенерчето, трескаво ровеше в сандъчето с инструментите, като търсеше парче кабел, с който да поправи електрозахранването и да продължи пътя си.

Като се отдалечи на безопасно място, крадецът спря колата и извади от джоба отнетите от Баркър предмети: часовника върна обратно, после отвори портфейла и преброи парите. Цялата жалка плячка беше седем шилинга. Но незначителните резултати от напразно положените усилия явно не направиха никакво впечатление на грабителя, напротив, само го развеселиха; като погледна двете половин крона и флорин на светлината на фенерчето, той се засмя. Неочаквано неговото поведение се промени. Той пхна в джоба бедния портфейл, освободи ръчната спирачка и със същия решителен израз на лицето, с който току-що проведе своята първа акция, се понесе по-нататък. В далечината отново се показаха фаровете на насрещна кола.

Сега грабителят действуваше по-смело. Придобитият опит несъмнено му вдъхна самоувереност. Без да изключва фаровете, той се доближи до насрещната кола, спря по средата на пътя и заповяда на пътешествениците да спрат. Те се подчиниха, защото това, което виждаха, им направи доста силно впечатление — два пламтящи диска от двете страни на черния радиатор, а над тях — лице с маска и зловещата фигура на шофьора. Златистият сноп светлина, хвърлян от пиратската кола, осветяваше в тъмнината елегантен открит хамбър с двадесет конски сили, на кормилото му, смутено мигайки, седеше явно стъписан нисък шофьор с униформена шапка. От двете страни на прозорците на колата се подаваха навън шапки с воалетки и под тях учудените лица на две хубавички млади дами. Едната изплашено пицеше все по-високо и по-високо. Другата се държеше по-спокойно и разсъдливо.

— Стегни се, Гилда! — шепнеше тя. — Млъкни, моля те, не бъди такава глупачка. Нас ни разиграва Бerti или някой друг от момчетата.

— Не, не. Това е истинско нападение, Флоси! Това е истински бандит. О, Боже, какво да правим?

— Не, но каква реклама! Каква потресаваща реклама! Сутрешните вестници не, но във вечерните, разбира се, ще отпечатаат.

— А какво ще ни струва тя на нас? — простена Гилда. — О, Флоси, Флоси, сега ще припадна! А може би ще е по-добре, ако закрепим? Ти само погледни колко е страшен с тази черна маска!... Боже мой, Боже мой! Той убива нещастния малък Алф!

Поведението на грабителя наистина вдъхваше тревога. Той изтича до колата и измъкна шофьора за яката. При вида на маузера дребният шофьор престана да протестира, послушно отвори капака на колата и извади свещите на мотора. След като лиши плячката си от възможността да се движи, маскираният бандит тръгна с фенерче в ръка и се спря до вратите на колата. Този път не прояви такава рязкост, с каквато се отнесе към мистър Роналд Баркър, и макар гласът и маниерите да бяха сурови, все пак се държеше учтиво.

— Съжалявам, госпожи, че трябва да ви обезпокоя — обърна се той към дамите, като свали шапката си и разговаряше със значително по-висок глас, отколкото с предишната си жертва. — Позволете да узная кои сте вие.

Мис Гилда не можа да каже нищо свързано, но мис Флоси се оказа особа с по-твърд характер.

— Няма що, хубава работа! — възкликна тя. — Искан ми се да зная какво право имате да ни спирате на пътя?

— Нямам време — отговори грабителят по-сухо — опитайте се да отговаряте.

— Кажете ми, Флоси! За Бога, бъдете мила с него! — прошепна Гилда.

— Ние сме актриси от театър „Гейети“ в Лондон. Може би сте чували за мис Флоси Торнтън и мис Гилда Манеринг? Миналата седмица ние играхме в „Роял“ в Истбърн, а в неделя решихме да си починем. Е, моят отговор удовлетворява ли ви?

— Длъжен съм да поискам вашите портмонета и скъпоценности.

Двете дами нададоха пронизващ вопъл, но както и мистър Роналд Баркър преди тях разбраха, че непреклонното спокойствие на непознатия изисква подчинение. Те бързо дадоха портмонетата си, а на предната седалка на колата скоро се образува купчина от блестящи пръстени, гривни, брошки и синджирчета. На светлината от фенерчето брилянтите блещукаха като електрически искрици. Грабителят претегли в ръката си блестящото кълбо.

— Има ли нещо, което да ви е особено скъпо? — попита той, но мис Флоси нямаше намерение да прави компромиси.

— Не си въобразявайте, че сте Клод Дювал! — каза тя. — Или вземайте всичко, или нищо. Нямаме намерение да приемаме по милост трошици от нашето собствено богатство.

— С изключение на огърлицата на Били! — бързо заяви Гилда и протегна ръка към късата низа от бисери. Грабителят с поклон ѝ върна огърлицата.

— Още нещо?

Храбрата Флоси, а след нея и Гилда неочаквано се разплакаха. Сълзите на жените предизвикаха съвсем неочакван ефект: крадецът бързо хвърли скъпоценностите на коленете на по-близо седящата дама.

— Ето вземете. Всичко това е само външен блясък. За вас това е ценно, за мене не представлява нищо.

Сълзите веднага се смениха с усмивки.

— А портмонетата ни можете да вземете. Рекламата ни е най-скъпа от всичко друго. Но какъв е този странен начин да си изкарвате прехраната — и то в наше време! Не се ли боите, че ще ви хванат? Всичко е толкова странно, като че ли е сцена от някаква комедия.

— Може би от трагедия — отбеляза бандитът.

— О, надяваме се, че не е, уверени сме, че не е! — едновременно възкликнаха и двете актриси.

Но крадецът нямаше време да продължи разговора. В далечината на пътя се показаха две малки светещи точки. Предстоеше нова работа и той трябваше да се заеме с нея. Бандитът обърна колата, вдигна шапката за сбогуване и забърза срещу поредната жертва, а мис Флоси и мис Гилда, излизайки от повредената кола и все още развълнувани от приключението си, гледаха червеното петно на стоповете, докато то се сля с тъмнината.

Този път грабителят можеше да разчита на по-богата плячка. Като осветяваше пътя с четири големи фара, по височината се изкачваше разкошен даймлер с шестдесет конски сили; неговото равномерно дълбоко боботене показваше, че моторът е много мощен, като стар испански галеон с висока кърма, натоварен със съкровища, автомобилът се движеше по пътя, но трябваше да спре, когато насрещната кола се обърна обратно пред самия му радиатор.

От отворения прозорец на лимузината се показва разярено, покрито с червени петна лице. Грабителят видя високо плешиво чело, увиснали бузи и малки зловни очички, които гледаха през мазни бръчки.

— Махай се от пътя ми! Веднага се махай! — с рязък, скърцащ глас извика пътешественикът. — Херн, карай върху него! Или отиди и го изхвърли от колата! Той е пиян, казвам ти, пиян е!

До този момент държанието на съвременния сухопътен пират можеше дори да се нарече учтиво. Сега то стана грубо. Когато шофьорът, дебел, силен човек, подстрекаван от виковете на своя спътник, излезе от колата и сграбчи разбойника за гърлото, той го удари по главата с дръжката на пистолета. Шофьорът падна на земята, стенойки. Като прекрачи проснатото тяло, непознатият дръпна силно вратата на автомобила, хвана дебелата за ухото и без да обръща внимание на виковете му, го измъкна на пътя. След това, като вдигна бавно ръката си, го удари два пъти през лицето. В нощната тишина плесниците прозвучаха като изстрели от пистолет. Побелелият като мъртвец и почти изгубил съзнание дебелак безсилен се смъкна на земята до колата. Грабителят разтвори палтото му, скъса масивното златно синджирче с всичко, което беше по него, извади от черната атлазена вратовръзка карфица с голям блестящ брилянт, свали от пръстите му четири пръстена, всеки от които би бил оценен с тризначна сума, и накрая измъкна от вътрешния му джоб пълен кожен портфейл. Всичко това той премести в джобовете на своето палто, като добави бисерните копчета на пътника, дори и копчето от якичката му. Като се убеди, че повече няма какво да плячкоса, грабителят освети с фенерчето проснатия шофьор и се увери, че е жив, макар и в безсъзнание. Непознатият се върна при господаря и започна яростно да смъква дрехите му; допускаяки, че е дошъл краят на живота му, дебелакът затрепери и с ужас заскимтя.

Не беше ясно какво смяташе да прави бандитът, но му попречиха. Някакъв звук го накара да обърне главата си и видя немного далече светлините на бързо приближаваща се от север кола. Несъмнено тя вече беше срещнала ограбените и сега се движеше по следите му, пълна с полицаи от цялата околност.

На крадеца му оставаха броени минути. Той изостави въргалящия се на земята дебелак, скочи в колата и с пълна скорост

полетя по шосето. След малко ролс-ройсът сви по тесен междуселски път и полетя по него, без да намалява скоростта. Едва когато между него и преследвачите имаше около пет мили, неизвестният рискува да спре. В уединеното място той пресметна плячката от цялата вечер: бедният портфейл на мистър Роналд Баркър, по-дебелите — четири фунта в двете — портмонета на актрисите и накрая великолепните скъпоценности и здраво натъпкания портфейл на плутократа от даймлера. Пет хартийки по петдесет фунта, четири по десет, петнадесет суверена^[1] и известно количество ценни книжа бяха солидна плячка. За една вечер напълно достатъчно. Пиратът скри ограбеното в джоба си, запали цигара и продължи пътя си като човек, чиято съвест е абсолютно чиста.

В понеделник сутринта, на следващия ден след пренаситената със събития вечер, сър Хенри Хейлуърти, стопанинът на Уолкот олд плейс, без да бърза закуси и влезе в кабинета си с намерение, преди да отиде в съда, да напише няколко писма. Сър Хенри беше заместник главен съдия на графството, имаше титла баронет, произходът му беше от древен род; вече десет години раздаваше правосъдие и освен това се славеше като собственик на конезавод, който е отгледал множество отлични коне, и още като най-смелият ездач в целия Уилд. Висок, строен, с енергично старателно избръснато лице, с гъсти черни вежди и квадратна брадичка, доказателство за решителен характер, той принадлежеше към тези, които е по-добре да са ти приятели, отколкото врагове. Беше на около петдесет години, но изглеждаше значително по-млад. Единственото нещо, което издаваше възрастта му, беше малкият бял кичур, с който природата, подчинявайки се на един от капризите си, беляза косата на сър Хенри над дясното му ухо, от което неговите гъсти черни къдрици изглеждаха още по-тъмни. През онази сутрин той беше разсеян и като разпалваше лулата си, седна на бюрото и дълбоко се замисли над чистия лист пощенска хартия.

Внезапно той се опомни. Зад скрития от дафинови храсти завой на пътната алея се чу далечен звън на метал, бързо прераснал в тракане и грохот на стар автомобил. По алеята се показва стар уолсли, на кормилото на който седеше румен млад човек с руси мустаци. Като го видя, сър Хенри скочи, но отново седна на стола. След минута прислужникът докладва за идването на мистър Роналд Баркър и сър Хенри стана да го посрещне. Визитата беше много ранна, но Баркър се

числеше към близките приятели на сър Хенри. Всеки от тях заслужено се славеше като прекрасен стрелец, ездач и играч на билиард, близостта на интересите и вкусовете ги сблизиха и по-младият (и по-бедният) от приятелите обикновено прекарваше в Уолкот олд плейс поне две вечери в седмицата.

Сър Хенри с приятелски протегната ръка посрещна Баркър.

— А, много сте подрали! — пошегува се той. — Какво се е случило? Ако отивате в Люис, мога да ви направя компания.

Обаче младият човек се държеше някак си странно и неучтиво.

Без да обръща внимание на протегнатата ръка и като дърпаше дългите си мустаци, той стоеше загледал въпросително и раздразнено съдията.

— Е, какво има? — поинтересува се съдията.

Младежът продължи да мълчи. Той явно искаше нещо да каже, но не се решаваше. Сър Хенри започна да губи търпение.

— Вие днес като че ли не сте на себе си. Какво има все пак? Нещо ви е разстроило ли?

— Да — многозначително отговори сър Роналд Баркър.

— Какво?

— Вие!

Сър Хенри се усмихна.

— Седнете, приятелю. Щом сте недоволен от мене — аз ви слушам.

Баркър седна. Той явно събираше сили, преди да отправи обвинението, и когато накрая се реши, то приличаше на изстрелян куршум от пистолет.

— Защо ме ограбихте вчера вечерта?

Съдията не прояви нито учудване, нито възмущение. На неговото спокойно, невъзмутимо лице не трепна нито мускул.

— Вие твърдите, че вчера вечерта аз съм ви ограбил?

— На Мейфилдския път ме спря висок, едър тип с кола. Той пъкна пистолет в лицето ми и ми открадна портфейла и часовника. Сър Хенри, това бяхте вие.

Съдията се усмихна.

— Нима у нас няма други високи, едри хора? Нима само аз имам автомобил?

— Мислите ли, че не мога да различа ролс-ройса от колите с други марки? И то аз, изкарал половината от живота си в кола, а другата половина — под нея?! Кой, освен вас тука има ролс-ройс?

— Мой скъпи Баркър, а вие не мислите ли, че подобен съвременен бандит, както вие го охарактеризирахте, по-скоро би действувал извън пределите на своя район? А колко ролс-ройсове може да си видят в Южна Англия?

— Не е убедително, сър Хенри, не е убедително! Дори познах гласа ви, макар и да се опитвахте да го промените. Но стига. Защо го направихте? Ето кое изобщо не мога да разбера. Да ограбите мене, един от най-близките си приятели, човека, който ви помага, както можеше, по време на изборите, заради някакъв евтин часовник и няколко шилинга... Не, това е просто невероятно!

— Просто е невероятно — повтори, усмихвайки се, съдията.

— А след това тези нещастни актриси, които са принудени сами да печелят, за да живеят. Пътувах след вас. Това е отвратително! Друг е въпросът с тази акула от Сити. Ако човек си изкарва прехраната от грабежи, да се ограбват такива типове е съвсем справедливо. Но своя приятел и тези момичета... Знаете ли, просто не мога да повярвам.

— Тогава защо вярвате?

— Затова, защото е така.

— Просто сте си внушили, че сте прав. Но за да убедите другите, нямате никакви доказателства.

— Готов съм под клетва да дам показания против вас в полицията. Когато късахте кабела в моята кола — каква възмутителна наглост! — видях излезлия изпод маската ето този бял кичур. Той ви издаде.

При тези думи внимателният наблюдател би забелязал върху лицето на баронета едва забележим признак на вълнение.

— Оказва се, че имате доста живо въображение — отбеляза той.

Гостът почервения от гняв.

— Погледнете насам, Хейлуърти — каза той, като разтвори ръка и показа малък, с неизравнени краища триъгълник от черна материя. — Виждате ли? Това беше паднало на пътя до колата на младите жени. Сигурно сте скъсали парче плат, когато сте изскочили от автомобила. Изпратете да донесат черното палто, с което обикновено шофирате. Ако още сега не позвъните на прислужника, аз сам ще позвъня и ще го

накарам да го донесе. Решил съм да разнищя тази работа до края и не си правете никакви илюзии.

Отговорът на баронета се оказа неочакван. Той стана, мина покрай креслото на Баркър, отиде до вратата, заключи я, а ключът пусна в джоба си.

— Вие ще трябва да разберете всичко до края — каза той. — Докато се ориентирате, аз заключвам вратата. А сега, Баркър, да поговорим открито, мъжки, при това от вас зависи нашият разговор да не завърши трагично.

С тези думи той отвори едно от чекмеджетата на бюрото си.

Неговият гост сърдито се намръщи.

— Заплахите няма да ви помогнат, Хейлуърти. Ще изпълня своя дълг, няма да ме изплашите.

— Аз и не мисля да ви заплашвам. Като говоря за трагедия, нямам предвид вас. Искях да кажа, че тази история не бива да се разгласява. Нямам роднини, но има фамилна чест и с това човек не може да не се съобразява.

— Твърде късно е да се мисли за това.

— Не е вярно. А сега трябва да ви разкажа много неща. Преди всичко вие сте прав — вчера вечерта аз ви спях на Мейфилдския път.

— Но защо?

— Почакайте. Ще ви разкажа всичко. Ето погледнете! — Сър Хенри отвори чекмеджето на бюрото и извади от него два неголеми пакета. — Тази вечер се канех да ги изпратя по пощата в Лондон. Единият е адресиран до вас и аз, разбира се, мога сега да ви го дам. В него са вашият часовник и портфейлът. Както виждате, ако не се смята прерязаният кабел, нямате никакви загуби в резултат на вчерашното приключение. Другият пакет е адресиран до младите дами от театър „Гейети“ и в него са техните портмонета. Мисля, убедихте се, че още преди да дойдете да ме разобличите, имах намерение да възстановя щетите на всеки от потърпевшите.

— И какво? — попита Баркър.

— А сега да преминем към сър Джордж Уайлд. Сигурно не ви е известно, че той оглавява фирмата „Уайлд и Хугендорф“ — тази същата, която основа отвратителната „Ладгейтска банка“. Неговият шофьор е друго нещо. Честна дума, канех се да го възнаградя. Знаете, че аз не съм богат човек. Мисля, че това е известно на цялото

графство. Твърде много загубих, когато „Черното лале“ не спечели в състезанията в Дерби. Имаше и други затруднения. После получих наследство — хиляда фунта. Тази проклета банка плати по седем процента на влоговете. Бях познат с Уайлд и когато го срещнах, попитах го може ли да поверя парите си на банката. Той отговори положително, вложих своите спестявания, а след две денонощия Уайлд банкрутира. В съда се изясни, че от три месеца вече е знаел за неизбежния крах. Знаел е, и въпреки всичко пое на своя потъващ кораб всичко, което имах. Дявол да го вземе, на него какво му е, той и без това си има достатъчно. А аз загубих всичко и никакъв закон не може да ми помогне. Той наистина ме ограби. При следващата среща се изхили в лицето ми. Посъветва ме да купя облигации и каза, че аз все пак евтино съм се отървал. Тогава се заклев, каквото и да стане, да си разчистя сметките с него. Започнах да изучавам навиците му. Разбрах, че в неделя вечер се прибира от Истбърн. Разбрах, че винаги носи в себе си портфейл с много пари. И ето, този портфейл сега е мой. Вие искате да кажете, че постъпките ми не отговарят на изискванията на морала? Кълна се, ако ми беше стигнало времето, щях съвсем да съблека този дявол, както той постъпи с много вдовици и сираци.

— Всичко това ми е ясно. Но какво общо имам аз? И актрисите?

— Бъдете по-съобразителен, Баркър. Как мислите, можех ли да ограбя личния си враг и да не ме хванат? Безнадеждна мисъл. Трябваше да изиграя ролята на обикновен бандит, който случайно е срещнал Уайлд. И ето, появих се на шосето, като се доверих на случая. На мене не ми провървя! Първият, когото срещнах, бяхте вие. Какъв съм идиот! Да не позная вашия стар автомобил по пъшкането, с което изкачваше височината... Когато ви видях, едва можех да говоря от напушващия ме смях. Обаче ми се наложи да изиграя ролята си до края. Същото беше и с актрисите. Страхувам се, че тук се издадох, тъй като не можех да си присвоя женски дреболийки, но все пак продължих да разигравам комедията. След това се появи този, когото очаквах. Тук вече не беше въпрос за комедия. Имах намерение да го ограбя напълно и го ограбих. Е, Баркър, какво ще кажете сега? Вчера аз държах пистолета до слепоочието ви, сега вие го държите до моето.

Младият човек стана бавно и с широка усмивка здраво стисна ръката на съдията.

— Повече не правете така — каза той. — Много е рисковано. Тази свиня Уайлд жестоко ще си разчисти сметките с вас, ако ви хванат.

— Добро момче сте, Баркър. Не, повече нямам намерение да се занимавам с това. Кой беше казал за „пренаситения час“^[2]? Честна дума, това е дяволски интересно! Истински живот! А ми говорят за лов на лисици! Не, аз вчерашното няма да го повтора никога, защото няма да мога да се спра.

На масата пронизително звънесе телефонът и баронетът вдигна слушалката. Той слушаше и едновременно се усмихваше на своя гост.

— Днес се забавих — обърна се той към него, — между впрочем в съда на графството ме чакат няколко дела за дребни кражби.

---

[1] Суверен — златна монета, равняваща се на един фунт стерлинги. — Б.р. ↑

[2] Пренаситения час — позоваване на редове от стихотворението на английския поет Т. О. Мордаунт (1730–1809): „... един пренаситен със славни резултати час струва повече от цял век бездействие“. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.